

Το σημάδι για τον Ιεζεκιήλ

Εδάφια κλειδιά: «Και ο Ιεζεκιήλ θέλει είσθαι σημείον εις εσάς· κατά πάντα όσα έκαμε θέλετε κάμει· όταν τούτο έλθη, τότε θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός.»
— Ιεζεκιήλ 24:24

Επιλεγμένα εδάφια:
Ιεζεκιήλ 24:15-27

Το σημάδι για τον Ιεζεκιήλ είναι οδυνηρά βαθύ. Η σύζυγός του, που περιγράφεται από τον Κύριο ως «η επιθυμία των ματιών σου», επρόκειτο να πεθάνει ξαφνικά — «με ένα χτύπημα». Επιδεινώνοντας τα συναισθήματα απώλειας και θλίψης, ο Κύριος πρόσταξε τον Ιεζεκιήλ να

μην εκφράζει δημόσια τη θλίψη του. «Και μη πενθήσης και μη κλαύσης και ας μη ρεύσωσι τα δάκρυά σου· κρατήθητι από στεναγμών, μη κάμης πένθος νεκρών, δέσον την τιάραν σου επί την κεφαλήν σου, και βάλε εις τους πόδας σου τα υποδήματά σου, και μη καλύψης τα χείλη σου, και άρτον ανδρών μη φάγης.» —Ιεζ. 24:16,17

Τι μπορεί να έδωσε τη δυνατότητα στον Ιεζεκιήλ να φέρει αυτή τη δύσκολη εντολή; Συμπεραίνουμε ότι η δια βίου αφοσίωσή του στον Θεό, που χαρακτηριζόταν από υπακοή και υπηρεσία, ανέπτυξε βαθιά ριζωμένη πίστη, πίστη όπως αυτή που εξέφρασε ο Ιώβ: «Και αν με θανατόνη, εγώ θέλω ελπίζει εις αυτόν.» —Ιώβ 13:15

Αναγνωρίζουμε ότι η θεϊκή σοφία λειτουργούσε καθώς ο Θεός μετέτρεψε την προσωπική τραγωδία του Ιεζεκιήλ σε εθνικό μάθημα για τον Ισραήλ. Πώς

σχετίζονταν αυτά τα δύο γεγονότα; Είχαν ένα κοινό στοιχείο, που προσδιοριζόταν ως «η επιθυμία των ματιών σου». Για τον Ιεζεκιήλ, αυτή ήταν η σύζυγός του. Για τον Ισραήλ, ήταν ο Ναός του Σολομώντα, το σύμβολο της εθνικής τους πολιτείας.

Οι Ισραηλίτες ήταν προφανώς περίεργοι για τη συμπεριφορά του προφήτη. Ήταν περίεργο που δεν θρηνούσε τη γυναίκα του και γνώριζαν ότι οι πράξεις του Ιεζεκιήλ είχαν συχνά θεϊκή πρόθεση και νόημα. Ρώτησαν γι' αυτό. Ο λαός του είπε: «Δεν θα μας πεις τι σημαίνουν αυτά για εμάς που συμπεριφέρεσαι έτσι;» —Ιεζ. 24:19

Ο Ιεζεκιήλ τους απάντησε: «Και απεκρίθην προς αυτούς, λόγος Κυρίου έγεινε προς εμέ λέγων, Ειπέ προς τον οίκον Ισραήλ, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, θέλω βεβηλώσει τα άγιά μου, το καύχημα της δυνάμεώς σας, τα επιθυμήματα των οφθαλμών σας και τα περιπόθητα των ψυχών σας· και οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, όσους αφήκατε, εν ρομφαία θέλουσι πέσει. Και θέλετε κάμει καθώς εγώ έκαμον· δεν θέλετε καλύψει τα χείλη σας και άρτον ανδρών δεν θέλετε φάγει. Και αι τιάραι σας θέλουσιν είσθαι επί των κεφαλών σας και τα υποδήματά σας εις τους πόδας σας· δεν θέλετε πενθήσει ουδέ κλαύσει· αλλά θέλετε λιώσει διά τας ανομίας σας και θέλετε στενάξει ο εις προς τον άλλον.» —εδ. 20-23

Ο Ναός θα καταστρεφόταν, το εθνικό πολίτευμα θα διαλύονταν και ο λαός του Ισραήλ θα αιχμαλωτιζόταν ή θα σκοτωνόταν. Έτσι, ο Ιεζεκιήλ ήταν «σημείο» (σημάδι), όπως σημειώνεται στο εδάφιο-κλειδί μας. Η συμφορά συνέβη και κανένα πένθος δεν μπορούσε να την αποτρέψει. Ο Ισραήλ οδηγήθηκε αιχμάλωτος στη Βαβυλώνα. Η συλλογική συνείδηση του λαού του Ισραήλ πληγώθηκε από θλίψη, αποδίδοντας το όμορφο ποίημα που βρίσκεται στον Ψαλμό 137. «Επί των ποταμών Βαβυλώνος, εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν, ότε

ενεθυμήθημεν την Σιών. Επί τας ιτέας εν μέσω αυτής εκρεμάσαμεν τας κιθάρας ημών. Διότι οι αιχμαλωτίσαντες ημάς εκεί εζήτησαν παρ' ημών λόγους ασμάτων· και οι ερημώσαντες ημάς ύμνον, λέγοντες, Ψάλατε εις ημάς εκ των ωδών της Σιών. Πως να ψάλωμεν την ωδήν του Κυρίου επί ξένης γης; Εάν σε λησμονήσω, Ιερουσαλήμ, ας λησμονήση η δεξιά μου. Ας κολληθή η γλώσσα μου εις τον ουρανίσκον μου, εάν δεν σε ενθυμώμαι· εάν δεν προτάξω την Ιερουσαλήμ εις την αρχήν της ευφροσύνης μου». (Ψαλμ. 137:1-6) Η συγκίνηση πηγάζει από το σημείο (ή σημάδι) του Ιεζεκιήλ. ■

Image© Thy Art Studio-stock.adobe.com